

Politická manipulace

aneb Totalitu ani demokracii si nevolíme, ale náhle tu takové režimy máme, anebo je naopak už nemáme.

Zjevný politický útlak a neskrývané pronásledování politických odpůrců státem nepředstavuje pro občany zdaleka takové zlo, jaké přináší rafinovaně maskovaná, a proto velmi nebezpečná politická manipulace, při níž se na první i na druhý pohled zdá, že žijeme v demokracii a s demokratickým zřízením je všechno v pořádku.

Také významní disidenti, kteří se v druhé polovině dvacátého století konfrontovali s totalitními režimy, ztratili po demokratických převratech kromě své významnosti také viditelného nepřítele z masa a kostí, takže nyní strádají již bez možnosti konfrontovat se s novým politickým, jenomže tentokrát velmi dobře zamaskovaným, téměř neviditelným, a proto i velice nebezpečným protivníkem. Kdo je tímto protivníkem a kde bychom ho měli hledat? **S dnešním politickým děním v globalizovaném světě spolehlivě manipulují jedna až tři velmocenské vlády, které disponují obrovským hospodářským a vojenským potenciálem, jemuž se jiné vlády nedokáží postavit.** Prinejmenším sto padesát ostatních národních vlád se nachází ve sféře vlivu a elegantně zahalené diktatury těchto světovládných gigantů, takže jejich poručníkování prakticky nelze zabránit.

V podstatě bezmocní národní politici tlumočí pak svému lidu zejména libivé věty o demokracii, slogany pocházející z naučných slovníků právě těchto světovládných politických manipulátorů, aniž by přitom dokázali prosadit vlastní postoje či alespoň věrohodně předstírat vlastní nezávislost. Světová politická (přesněji: hospodářská a vojenská) moc je soustředěna v rukou několika jednotlivců, kteří jsou sice takzvaně demokraticky obměňováni, jenže tyto pravidelné obměny z pozadí plánují, organizují a uskutečňují stále titíž a nikdy nikým nezvolení jednotlivci s neomezenou ekonomickou mocí a příslušnými světovládnými ambicemi.

Některé efekty současné demokracie jsou mnohdy vskutku zarmucující. Například i při takových volbách, k nimž už málem nikdo nechodí, musí být nakonec vždy někdo zvolen, jenže nejčastěji to není ten nejlepší, nýbrž ten, kdo nejlépe proklouzne povolební statistickou potě, co si přivlastní hlasy těch, kteří se voleb nezúčastnili.

* * *

Totalitní režimy nevznikaly a nikdy by ani nemohly vzniknout z hlouposti lidí nebo jako následek nemorálnosti či mocichtivosti nebezpečně silných a vlivných jednotlivců, jak nám to dnes tlumočí masmédiá,

nýbrž stalo se tak především v důsledku působení konkrétních nepříznivých událostí, jakými byly například prudký pokles výroby, hmotný nedostatek a závažné omezení osobní spotřeby, inflace, epidemie, selhávání demokracie, přírodní katastrofy a války.

Vznik demokratických režimů byl ve vnějšku rovněž zákonitě podmíněn, například pozitivní hospodářskou situací, přírodními zdroji, příznivým podnebím, vzestupem výroby a osobní spotřeby, konec válek, kulturní vyspělostí, profesionálně uzavřeným mírem a dobrými vyhlídkami na stabilizaci poválečného života.

Totalitu ani demokracii si nevolíme, ale náhle tu takové režimy máme, anebo je naopak už nemáme. Oba typy politických systémů jsou vždy stejně spolehlivě funkční pro zvládnutí konkrétní neodvratitelné reality. Přejchod od jednoho režimu ke druhému je zákonitý, rychlý a rovněž neodvratitelný. S moudrostí lidu či s morálkou idealistů nemá panující demokratický ani totalitní režim nic společného. Mnohdy naopak v demokratickém režimu masa lidí povážlivě zlenivě, zhloupne a ztratí ostražitost, zatímco za tuhé totality dokáže tatáž masa vyprodukovat mimořádně akcentované a schopné jednotlivce s vynikajícími uměleckými, filozofickými či politickými ambicemi.

Současná forma zglobalizované demokracie je stabilizována a podmiňována očividnou diktaturou jednoho až tří nejsilnějších světovládců. Při pohledu seshora to pak vyhlíží spíše jako dobře organizovaná honička mas konzumentů za zlatým teletem, za masovou spotřebou. Nejpřesvědčivěji ji však charakterizuje do očí bijící kontrast mezi neudržitelně se zvyšující výrobou a spotřebou a málem už do dna vyrabovanými přírodními zdroji.

Jakmile však výroba (a tudíž také osobní spotřeba) jednoho dne zákonitě dramaticky poklesne a dojde k významnějšímu ohrožení uspokojování hmotných potřeb, vrátí se nesmlouvavě národní totalitní režimy rychle nazpět a opanují i ty země, v nichž se už velice dlouho nevyskytly. Jejich výživným roztokem je totiž ekonomická stagnace, dále pak neschopnost demokratů dohodnout se na řešení krizi, epidemie, nedostatek surovin, nové agresivní filozofie a ideologie, přírodní pohromy, pocity ohrožení, terorismu a příznaky války.

Je pouze otázkou času, kdy se rovněž v Evropě objeví nové totalitní státy, které rapidně omezi spotřebu i výrobu hmotných statků, nastolí brutální rovnostářství, ochrání životně nezbytné

suroviny, pitnou vodu, životní prostředí a především národní zájmy. Dojde také ke striktnímu omezení práv dosud privilegované vrstvy silných jednotlivců, kteří už nebudou moci konzumovat nezměrně víc než ostatní.

Jsme politicky a mediálně silně zmanipulováni, pokud nepozorujeme, že se už také k nám nezastavitelně přibližuje prudká stagnace výroby a omezování osobní spotřeby, drastické seškrtání listiny lidských práv, konec sociálních států, liberálního zacházení s provinilci a příživníky. Už nenápadně začínají drakonické sociální reformy, nelítostné války o naftu, později dojde také k válkám o jiné nezbytné komodity, například o pitnou vodu, a k válkám občanským – o tvář a ideologie nových totalitních režimů.

Demokracie byla dostatečně spolehlivě funkční a patřičně fungovala, dokud se národy skládaly z tak či onak akcentovaných individualistů nebo ze skupin s protikladnými zájmy. Jsme-li však zmanipulováni v hladce jednotlivou masu málem už bez jednotlivců, neřku-li individualistů, a chceme-li všichni zcela identické totéž, demokratický princip přestává být spolehlivý, protože nestřeží a nehájí individuální zájmy voličů, ale především individuální zájmy manipulátorů.

Ani politici už nedokážou sloužit zájmům svých voličů, a to i kdyby chtěli. Jsou totiž nuceni hájit především prospěch těch manipulátorů a čachrářů, kteří je na kandidátky dosadili a jimž se povětšinou zavazují věností. Přednostně musí uspokojit také svoje osobní zájmy, například potřebu seberealizace, ctížádost, ješitnost a samozřejmě zejména finanční potřeby. Politici jsou právě proto nuceni tvářit se, jako by neměli vůbec žádné osobní zájmy a potřeby, jako by pouze plnili svoje údajné poslání.

Jsou-li politici na dovolené nebo právě probíhají parlamentní prázdniny, nestane se nikdy nic nepředvídaného, výjimečného nebo nebezpečného. Normální, důležité a potřebné události se v těchto „neřízených“ okamžicích naopak samy od sebe rychle rodí a hladce nás všechny posouvají dějinami kupředu.

Petr Novotný v knize

KDO S NÁMI MANIPULUJE

Dále z obsahu: Mediální manipulátoři, Obchodní manipulátoři, Manipulátoři v soubyznysu, Manipulátoři se zdravím a nemocemi, Manipulátoři ve školství... Knihu vydalo nakladatelství Dialog, Markova 3, 460 14 Liberec 14, tel.: 485 121 610, e-mail: knihy@dialog-lbc.cz